І ті зорі так сіяють,
Як давно сіяли,
І ті гори голубіють,
Як колись бувало;
І ті люди не змінялись —
Однакі і досі,
Лиш я, батьку, не однакий...
Боже добрий, боже!
Лиш я оден не однакий,
Чахну та марнію!..
Літа свої в Італії
На швару посіяв,
Волю свою з торністрою
Дав до магазину,
А сам вернув в Буковину
Тесать домовину.
От що, батьку, і осталось
Мені на сім світі!
А я гадав в своїм хаті
Ще помолодіти!
Не довелось, не судилось...
Що ж робити мушу?
Треба оддать бідну душу,
Позичану душу,
А самому пошукати
Під землею долі.
Да це, мабіть, так і ліпше,
Хоть і серце болить.
Да ні про світ, ні про люди,
Ні свою оселю,
А про мою Буковину,
Щасливу, веселу,
Що гадав їй звеличати,
Славою опіти
І до людей пригорнути

Добрі єї діти.
Не довелось, батьку, орле, —
Не моя це доля;
Не я єї вінець вшию, —
Така божа воля!
А ти, батьку, його вшиєш. —
Серденько віщує.
Нові часи, нову силу
Душа моя чує,
Як згадаю, що лишаю,
Да не сиротою.
Буковино, ненько моя,
Раю мій, покою!
Не сиротов останеш ти
В широкому світі,
Бо є в тебе гарні сини,
Дужі, добрі діти,
Що гарного ся постарають
Про гарну ти долю,
І люди ся не насміють
За господню волю.
Не насміють, не осудять,
Пальцем не покажуть. —
Наша слава, права слава
Вовік не поляже!

От що, батьку, орле сизий,
Думаю, гадаю,
Да на тебе, як на бога,
Пою, уповаю.
Світи, батьку, світи світло,
Бо я вже не вспію!
Світи правду, світи віру,
Любов і надію
По тій нашій Буковині —

Най люди побачать.
Нам не треба німецьких див,
Ні фумів козачих, —
Світла, світла, батьку, треба! —
От за що я гину.
Засвіти го, розішли го
По всій Буковині,
Най, як сонце, запалає,
Народ наш освітить!
А я тебе благословлю,
Батьку, з цего світа,
І з того му благословить, —
І вимолю сили
Твоїй душі, чистій, добрій,
Щоб краю добила
І сповнила України
Великі завіти!
Амінь, амінь, душе моя,
Вовіки і віки!